

DE
GOUDVIS
JONGEN

LISA THOMPSON

MET
vlag EN
wimpel

2018

HOOFDSTUK 1

DE KOMST

Meneer Charles had een roodverbrande kruin.

Dat zag ik toen hij zijn rozenstruiken aan het inspecteren was. Terwijl hij zijwaarts schuifelde over het tuinpad, bekeek hij elke bloem afzonderlijk en schudde de grote een beetje heen en weer om te zien of er blaadjes af vielen. De grote kale plek op zijn hoofd was nu een vuurrood, glimmend rondje met wit, pluizig haar eromheen. Hij had bij deze warmte iets op zijn hoofd moeten zetten, maar als je druk bezig bent, heb je waarschijnlijk niet door dat je kruin aan het verbranden is.

Mij viel het wel op.

Mij vielen een heleboel dingen op vanachter het raam.

Niet dat ik iets verkeerd deed. Ik hield gewoon mijn burens in de gaten om de tijd door te komen, meer niet. Het was niet

uit nieuwsgierigheid. En ik geloof niet dat de burens het verve-
lend vonden. Af en toe riep Jake Bishop van nummer 5 dingen
naar me, dingen zoals ‘mafkees’, ‘halvegare’ en ‘eikel’. Het was
een tijd geleden dat hij me gewoon Matthew had genoemd –
maar ja, hij was een idioot, zodat het me eigenlijk niet kon
schelen wat hij zei.

Ik woonde in een stil, lusvormig, doodlopend straatje in
een kleine stad vol mensen die zeiden hoe geweldig het was
dat ze niet in dat grote, stinkende Londen woonden, maar die
vervolgens vrijwel alle ochtenden wanhopig bezig waren er te
komen.

Er stonden zeven huizen in ons doodlopende straatje. Zes
ervan zagen er hetzelfde uit, met een vierkante erker, een
kunststof voordeur en witgesausde muren. Maar het zevende
huis, tussen nummer 3 en 5 in, zag er heel anders uit. De pas-
torie, opgetrokken uit bloedrode baksteen, leek een gast op
een halloweenfeest, die als enige de moeite had genomen zich
te verkleeden. Het huis had een zwarte voordeur met twee drie-
hoekige raampjes bovenin, die aan de binnenkant waren afge-
dekt met een oud stuk karton. Of dat er nou zat om de tocht
tegen te houden of om te voorkomen dat je naar binnen kon
kijken, geen idee.

Mijn vader had me verteld dat een projectontwikkelaar
twintig jaar geleden, voordat onze huizen werden gebouwd,
de pastorie had willen slopen, maar die had haar honderd jaar
oude fundering schrap gezet en zich weten te handhaven, als
een oude, rottende kies. De weduwe van de dominee, Oude
Nina, woonde er nog steeds, hoewel ik haar maar zelden zag.

Voor haar woonkamerraam aan de straatkant stond een lamp die ze dag en nacht aan liet; een gloeiende oranje bol achter de grijze gordijnen. Mijn moeder zei dat Oude Nina een wat teruggetrokken leven leidde, omdat ze bang was dat iemand van de kerk haar zou dwingen om te verhuizen, omdat ze eigenlijk geen recht meer had op het huis sinds haar man was overleden. Op het stoepje bij de voordeur had ze drie potten met bloeiende planten staan, die ze elke ochtend om tien uur water gaf.

Ik keek naar haar en naar de andere burens vanuit de kamer aan de straatkant van ons huis. Ik vond het daar prettig. De citroenkleurige muren waren nog steeds blinkend fris, en het leek alsof er pas geschilderd en behangen was, ook al was het vijf jaar geleden. Mijn vader en moeder noemden die kamer ‘het kantoor’, omdat onze computer er stond, maar we wisten allemaal dat het eigenlijk ‘de kinderkamer’ was. In een hoekje van de kamer hing een mobile van zes gestreepte, stoffen olifantjes – bestemd voor boven een kinderbedje – nutteloos te wezen boven een hoge berg ongeopende dozen en boodschappentassen. Mijn moeder had het mobile meteen opgehangen nadat ze was thuisgekomen van haar winkelmarathon, ook al had mijn vader gezegd dat het ongeluk bracht.

‘Doe niet zo raar, Brian. We moeten toch kijken of hij het doet?’

Ze had het opgewonden met het sleuteltje dat aan de bovenkant zat, en we hadden alle drie gekeken hoe de olifantjes rondraaiden op ‘Twinkel, twinkel, kleine ster’. Toen het mu-

ziekje afgelopen was, had ik geklapt – ik was toen pas zeven en dan doe je dat soort suffe dingen. Mijn moeder zei dat ze de rest van de spullen die ze had gekocht wel een andere keer zou uitpakken, maar dat is er nooit meer van gekomen. De tassen staan nog steeds waar ze ooit werden neergezet: luiers, flesjes, een sterilisator, een babyfoon, piepkleine hemdje. Alles wat mijn kleine broertje nodig zou hebben gehad als ik niet... nou ja, als hij nog geleefd had.

Het kantoor had een raam dat uitkeek op de straat, en ik zag mijn burens de dag beginnen.

09.30 uur: meneer Charles is de uitgebloeide rozen weer aan het wegknippen. Daar gebruikt hij een nieuwe snoeischaar met rode grepen voor. Zijn kruin is pijnlijk roodverbrand.

Meneer Charles was ergens tussen de vijfenzestig en vijfennegentig. Hij leek niet ouder te worden. Volgens mij had hij gewoon een leeftijd gevonden die hem prima beviel en daar hield hij het bij.

09.36 uur: Gordon en Penny Sullivan van nummer 1 komen naar buiten. Gordon stapt in hun auto en Penny zwaait eerst nog naar meneer Charles aan de overkant van de straat.

Meneer Charles zwaaide terug en liet als een cowboy zijn snoeischaar om zijn vinger draaien en knipte er toen drie

keer mee in de lucht, waardoor de zilverkleurige bladen blonken in het zonlicht. Penny moest erom lachen. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en schermde ze af met haar hand, maar toen verdween haar lach ineens. Ze had iets gezien: mij. Meneer Charles volgde haar blik, en nu keken ze allebei naar mij, voor het raam. Ik deed snel en met bonkend hart een stap achteruit zodat ze me niet meer konden zien. Ik wachtte totdat ik de auto van Gordon achteruit hoorde rijden op de oprit en keek toen opnieuw uit het raam.

09.42 uur: Penny en Gordon gaan naar de supermarkt voor de wekelijkse boodschappen.

09.44 uur: Melody Bird van nummer 3 komt naar buiten en ze trekt Frankie, hun teckel, achter zich aan.

Het was weekend, wat betekende dat Melody aan de beurt was om de hond uit te laten. Claudia, haar moeder, deed dat doordeweeks, hoewel ik niet snapte waarom ze nog de moeite namen, want hij leek er nooit zin in te hebben en probeerde de hele straat lang terug naar huis te gaan. Melody plukte tijdens het lopen aan de mouw van haar zwarte, wollen vest en bleef om de drie passen staan zodat het hondje haar kon inhalen. Dat zwarte vest droeg ze altijd en eeuwig, dus ook nu het buiten tegen de dertig graden liep. Bij een lantaarnpaal bleven ze staan omdat Frankie eens goed wilde snuffelen, toen zette hij zich schrap omdat hij terug wilde

naar huis, maar Melody trok hem mee, en vervolgens sloegen ze het steegje in dat naar het kerkhof achter de pastorie gaat.

09.50 uur: de deur van nummer 7 gaat open en 'het pasgetrouwde stel' komt naar buiten.

Meneer Jenkins en zijn vrouw, Hannah, woonden naast ons, maar hun huis zat niet vast aan dat van ons. Ze stonden in de straat bekend als 'het pasgetrouwde stel', ook al waren ze inmiddels al vier jaar getrouwd. Hannah had altijd een glimlach op haar gezicht, zelfs als ze niet wist dat er naar haar gekeken werd.

'Ik weet niet of het wel zo goed voor je is om te gaan hardlopen in deze hitte, Rory,' zei ze met een brede lach.

Meneer Jenkins trok zich niets van haar aan en strekte één arm omhoog en toen opzij. Hij gaf gymles bij mij op school en hij was van mening dat je bestaan feitelijk weinig nut had als je niet aan lichaamsbeweging deed. Ik stond ongetwijfeld op zijn lijst van 'niksnutten' en probeerde niet de aandacht op me te vestigen.

Gekleed in een strak wit t-shirt en een blauwe korte broek holde hij met zijn handen op zijn heupen hun oprit af.

'Blijf je niet te lang weg?' zei Hannah. 'We moeten een autozitje uitzoeken, weet je nog?'

Meneer Jenkins bromde iets. Ik keek omlaag naar het stoepje en schrok toen ik haar grote, zwangere buik zag. Ze legde haar handen erbovenop en klopte ritmisch op zichzelf,

toen draaide ze zich om en ging het huis in. Ik blies de adem uit die ik had ingehouden.

Meneer Jenkins vertrok richting High Street en zwaaide naar meneer Charles, die te druk met zijn bloemen bezig was om het op te merken. Hij bekeek elke roos met aandacht. Ze deinden op en neer in de wind als goed verpakte roze suiker-spinnen bij een kermiskraam. Alle rozen die niet aan de norm voldeden werden afgeknipt en verdwenen in een plastic bakje. Toen hij klaar was, liep hij met het bakje dode rozen achterom langs de zijkant van het huis.

10.00 uur: Oude Nina heeft zich nog niet vertoond om haar planten water te geven.

Niet verbazingwekkend dat ik haar niet gezien had, want het was tot dusver erg druk geweest op straat.

De deur van nummer 5 ging open en er verscheen een jongen van mijn leeftijd. Hij liep de oprit af en keek maar één kant op. Mijn kant. Deze keer dook ik niet weg, maar bleef staan en keek terug. Voor ons huis bleef hij staan, wierp zijn hoofd achterover en liet een overdreven gerochel horen voordat hij een grote fluim op ons pad liet landen. Voor het raam klapte ik langzaam voor hem en negeerde hoe misselijk ik me voelde. Hij keek verbaasd toen hij mijn handen zag, en ik stopte ze gauw achter mijn rug. Nadat hij een flinke trap tegen onze muur had gegeven, draaide hij zich om en liep de straat uit.

10.03 uur: Jake Bishop – nog steeds een idioot.

Toen Jake weg was, viel er weinig meer te zien. Meneer Jenkins kwam terug van het hardlopen, zijn witte T-shirt donker van het zweet. Penny en Gordon Sullivan laadden elf boodschappentassen uit de kofferbak. Melody kwam terug van haar wandeling en droeg Frankie onder haar arm. De hond keek heel tevreden.

En toen was het stil in het doodlopende straatje.

Totdat de deur van de pastorie langzaam openging.

10.40 uur: Oude Nina staat op haar stoepje en maakt een heel zenuwachtige indruk. Ze heeft haar kleine, zilverkleurige gieter in de hand.

De oude dame was gekleed in een zwarte rok, een crèmekleurige bloes en een roze vest. Elke bloempot kreeg vijf seconden water voordat ze verderging naar de volgende. Terwijl ze daarmee bezig was, vlogen haar ogen alle kanten op. Ze was net de laatste pot aan het begieten, toen er een auto de straat in kwam. Ze liet de gieter op het stoepje staan, schoot naar binnen en sloeg de zware deur achter zich dicht.

De auto die langzaam door de straat reed, was er zo een waarvan mijn vader zegt dat hij een halve hypotheek kost. Hij was in elk geval niet van een van de burens. Hij glom zo dat onze huizen weerspiegeld werden in zijn zwarte portieren toen hij de lus van de straat volgde en stopte voor nummer 11.

Ik pakte mijn aantekenboekje terwijl ik keek en wachtte tot de portieren zouden opengaan.

10.45 uur: er staat een hele dikke, zwarte auto in de straat. Een die ik nooit eerder heb gezien, en hij staat pal voor het buurhuis! Bezoek voor meneer Charles?

Dat was razend interessant. Ik kende de dagindeling van mijn bureaus uit mijn hoofd en het leek erop dat er een nieuw iemand op bezoek was in de straat. Ik probeerde in de auto te kijken, maar die had donkergetinte ramen, zodat ik niks kon zien. Hij stond een poosje zacht te snorren, toen werd de motor uitgezet. Het portier aan de bestuurderskant ging open.

Er stapte een vrouw uit met een zonnebril zo groot dat vrijwel haar hele gezicht erachter schuilging. Ze keek om zich heen. Ze streek het haar uit haar gezicht en sloeg het portier dicht. Meneer Charles kwam naar buiten en liep haastig over zijn tuinpad terwijl hij zijn handen afveegde aan de voorkant van zijn overhemd.

‘Schat!’ zei hij en hij strekte zijn gebruinde armen naar haar uit.

‘Hallo, pa.’

Ze hield hem op enige afstand en stak hem haar wang toe om te kussen, daarna liep ze naar de auto en opende het achterportier. Er klauterde een klein meisje uit van een jaar of zes, zeven, die een porseleinen pop vasthield. Ik ging dicht bij het raam staan, maar kon niet meer dan een paar woorden opvangen.

‘... moet Casey zijn! En wie is dit? Komt ze logeren?’

Meneer Charles wilde het haar van de pop strelen, maar het meisje draaide zich om zodat hij er niet bij kon. De pop zag eruit alsof ze uit een antiekzaak kwam, niet uit een speelgoedwinkel. De vrouw met de megazonnebril haalde nu een blondharig jongetje van de achterbank, dat ze met een zwaai op de stoep zette. Meneer Charles stak de peuter een hand toe.

‘Leuk kennis te maken, Teddy. Ik ben je opa.’

Het jongetje drukte een lichtblauw dekentje tegen zich aan en wreef met een punt ervan over zijn wang terwijl hij strak naar de rimpelige hand keek die op hem afkwam. De hand hing ongemakkelijk tussen hen in, toen gaf meneer Charles het op en ging zijn dochter helpen met de bagage. Ze praatten een poosje, maar ze stonden met hun rug naar me toe, zodat ik niet kon verstaan wat er gezegd werd.

De vrouw zette twee zwarte koffers bij het tuinpoortje, toen legde ze haar handen om het gezicht van de kinderen en zei nog iets voordat ze allebei een snelle kus op hun voorhoofd kregen. Ze kneep even in de arm van meneer Charles en stapte in de auto. De motor kwam spinnend tot leven en de donkere, glimmende auto reed langzaam de straat uit. Ze stonden hem met zijn drieën na te kijken totdat hij uit het zicht verdwenen was.

‘Goed. Zullen we maar eens naar binnen gaan?’

Meneer Charles zwaaide met zijn armen en dreef ze met een onzinnige grijns op zijn gezicht naar het huis, alsof ze een kudde schapen waren. Het jongetje bleef staan en wreef nog

steeds met het dekentje over zijn wang, maar hij stak zijn andere hand uit naar een van de rozen langs het pad.

‘Ah, ah, ah, niet aankomen!’ zei zijn opa en hij zwaaide weer met zijn armen om ze door de voordeur te drijven.

Een minuut later kwam hij terug en trok de twee zwarte koffers achter zich aan. Hij keek omhoog naar me en ik stapte snel achteruit, maar ik zag nog net dat zijn grote grijns verdwenen was.

Matthew wil het liefst alles
brandschoon houden en krijgt het Spaans
benauwd van het getal 13. Hij is al weken niet naar
school geweest en weigert bovendien zijn slaapkamer
uit te komen. Om de tijd te doden observeert hij zijn burens
vanuit zijn slaapkamerraam en maakt hij aantekeningen
over al hun doen en laten.

Wanneer de peuter die bij de buurman logeert vermist
wordt, is Matthew de laatste die hem heeft gezien.
Opeens wordt hij de belangrijkste persoon bij het
ophelderen van deze raadselachtige verdwijning en zijn
al zijn burens verdachten. Lukt het Matthew
om het mysterie te ontrafelen?

Voor liefhebbers van
*Het wonderbaarlijke voorval
met de hond in de nacht.*

Illustratie: MIKE LOWERY

9 789030 504054

www.billybones.nl